Þarf að fara að deyja! 22.
2 blöð qto.
Reykjavík, 27.nóvember 1942.
Prentað í Dýraverndaranum, XXIX.árg. 1943,
1. tbl. bls. 5-6.

„Þarf að fara að deyja" 1.

Sænskt orðtak segir: „Att sova, som katten när mor kernar" (þ.e. kjernar), þ.e. „að sofa, eins og kötturinn, meðan húsmóðirin skekur strokkinn."
Þetta á við þá menn, sem sofa með hálfopin augu, en vita þó hvað gerist í kringum þá, sjá það og heyra, en bókstaflega sýnir eftirfarandi saga, að það eigi með réttu við um kettina: einnig og

Heimilisfólkið á einu höfðingjasetri hér í bænum, hjónin, börn þeirra og barnabörn tvö sitja að snæðingi við borðið. Aldraður köttur sefur á legubekki í skrifstofu húsbóndans og eru opnar dyr á milli borðstofunnar og skrifstofunnar, og dyrnar fram í eldhúsið eru opnar við og við, vegna stöðugrar tilfærslu borðhaldsins meðan fólkið matast.

Húsmóðirin var „móti kettinum" og það voru börnin einnig. Segir hún þá við þá, sem viðstaddir voru svo hátt, að allir máttu heyra þarinni: HÓl (þ.e. matast)

„Hvernig skyldum við geta fengið til þess að lóga henni kisu okkar? Ég vil ekki leggja það á hana, að láta hana lifa lengur; hún er nú orðin nokkuð gömul og þarf að fara að deyja."

Þýtur þá kötturinn upp úr fleti sínu, fram í eldhús og þaðan í hendingskasti út um opinn eldhúsgluggann. Hefir hann aldrei stigið fótum sínum á lóð þeirra hjóna síðan og því síður komið í hús þeirra. Löngu seinna varð þess vart, að „flækingsköttur" hafði sest að í húsi einu langt „vestur í bæ" og var þá reynt að flytja hann til heimkynna sinna, en hann neitaði því og klóraði alla þá sem við þetta fengust svo, að þeir hættu við það. Lifði hann þarna í Vesturbænum um fimm ára skeið eftir þetta og endaði líf sitt af völdum kattafárs hér í bænum og kom þó aldrei á uppeldis- og æskuheimili sitt í Þingholtunum eftir að hann hljóp þaðan frá vinum sínum og velunnurum, er ávallt iðruðust þess síðan, að hafa talað svo ógætilega í áheyrn hans. ~~[illegible]~~ létu hann

HÓl 709

verða þess áskynja, enda vissu ~~þeir~~ eigi, að hann var þarna svo nálægur né gerðu ráð fyrir því að hann skildi það, sem um hann var verið að tala. —

HÓl Til þess eru mörg dæmi, að dýrin ~~[illegible]~~ eru, einkum hestar, hundar og kettir, sem menn hafa umgengist árum saman, ~~[illegible]~~ ótvírætt næm fyrir því, hvað við þau
HÓl er talað og um þau. Skilningur þeirra er áreiðanlega oft meiri en margan grunar, og því hefir það afar mikla þýðingu fyrir þau, að vel sé að þeim látið og vingjarnlega. —

En svo ég víki aftur að orðtakinu danska, þá á það vitanlega við það, að kötturinn sofi með hálfopin augu meðan strokkurinn er skekinn, svo að hann geti, ef hann sér sér færi á því, t.d. ef konan bregður sér frá, stolizt að strokknum og sleikt af honum rjómann. —

Þegar spegli er haldið fyrir sólargeislanum inni í herbergi, getur oft að líta endurspeglun geislans hér og þar á veggjum herbergisins. Geisla þessa nefna Danir „Solkatte" eða sólarketti, og á það vel við, því þeir
HÓl hlaupa um allt herbergið eftir ~~[illegible]~~ hreyfingum spegilsins og minna menn á fimleika og lipurð kattanna.

Reykjavík, 27. nóv. 1942.

Jón Pálsson

Hr. ritstj.! Söguþátt þennan er ég sendi yður um sama – ástæðulaust að nefna nöfn –; tekinn úr safni mínu „um dýrin". og bið ég yður að ráða því hvað þér gerið við það.
Safn þetta er mjög stórt orðið og kennir þar margra grasa.

Virðingarfyllst yðar Jón Pálsson